

[H. P. Johansen.]

tallet fra 1. Januar 1934 til 1. Januar 1935 — for at tage et Eksempel — var faldet med 1 000 i København og med ca. 7 000 i Landdistrikterne; i Provinsbyerne var der ingen væsentlig Forskydning sket. Altsaa, for hele Landet var Børnetallet i Folkeskolerne paa et eneste Aar dalet med ca. 8 000. Jeg kan nævne en Notits, som jeg forleden saa i „Aalborg Stiftstidende“, hvori det oplystes, at for Landdistrikternes Vedkommende fødtes der i Perioden fra 1911 til 1915 276 Børn pr. 10 000 Indbyggere, men i 1933 var det dalet til 191 pr. 10 000 Indbyggere. Det vil altsaa sige, at i denne 20-aarige Periode var der en Nedgang paa næsten 30 pCt. Og hvad angaar Fødselshyppigheden i København og Provisbyerne, er der en tilsvarende Nedgang.

Jeg mener, at ogsaa disse Tal opfordrer til at vedtage dette Lovforslag og til at medvirke til, at Loven bliver praktiseret i Kommunerne, og jeg skal paa mit Partis Vegne paa det bedste anbefale Lovforslaget til videre Fremme.

Esther Mallings Pedersen: Det Lovforslag, som den højtærede Indenrigsminister har fremsat angaaende Bekæmpelse af Sygelighed og Dødelighed blandt Børn i det første Leveaar, har utvivlsomt sin store Interesse og Berettigelse, for saa vidt som der sikkert er Brug for et Oplysningsarbejde, man kan ogsaa godt kalde det en Undervisning, med Hensyn til Spædbørns Pleje og Ernæring. Til Trods for den voksende Forstaaelse af Hygiejnens Betydning begaas der endnu mange Forsyndelser paa dette Omraade, og kan der ad Frivillighedens Vej gøres en Indsats her, forekommer det ogsaa mig, at det maa hilses med Tilfredshed.

Det naturligeste vilde maaske have været at rejse en Propaganda for, at unge Piger i højere Grad, end Tilfældet er, fik Undervisning i Barnepleje, og at Mødrene gennem korte, let tilgængelige Kursus ved Lægers og Jordemødres Hjælp fik Undervisning og Vejledning. Denne Vej har man imidlertid ikke anset for at være farbar og har derfor i Stedet indledet de Forsøg, som den højtærede Indenrigsminister omtalte ved sin Fremsættelse af Lovforslaget. Disse Forsøg er jo gjort ud fra Frivillighedens Princip og har efter de givne Oplysninger givet tilfredsstillende Resultater; men skal Forsøgene videreføres og en Institution som Sundhedsplejersker og navnlig kommunale Børneplejestationer lovfæstes, da er det, forekommer det mig, af yderste Vigtighed,

at man faar fuld Klarhed over Rækkevidden af en saadan Institution. Der kan ogsaa være forskellige andre Ting, som man kunde ønske klarlagt, bl. a. Forholdet mellem Sundhedsplejersker og Jordemødre, muligvis ogsaa det Faktum, at der, i alt Fald i Øjeblikket, er Mangel paa Sygeplejersker. Det vilde sikkert være ønskeligt at faa alt dette nærmere belyst gennem et Udvalgsarbejde.

Navnlig vilde det være ønskeligt at faa nærmere præciseret, hvordan den sidste Passus i Lovforslagets § 1 skal forstaaes. Den lyder saaledes: „Om dette Tilsyn“ — nemlig Sundhedsstyrelsens — „og om Iværksættelsen af de øvrige Bestemmelser i denne Lov kan Indenrigsministeren fastsætte nærmere Regler.“ Denne Passus aabner nemlig Mulighed for, at den nye Institution og da navnlig de kommunale raadgivende Børneplejestationer kan glide over til at blive en Slags Led i Børneforsorgen, og skønt man plejer at anse al Begyndelse for svær, saa kunde i dette Tilfælde, netop fordi selve Sagen kalder paa den almene Interesse, Begyndelsen muligvis blive saa let, at Vejen derved banedes for en senere Udbygning af Loven, hvorved Frivillighedens Princip fortonedes, saa at vi en skønne Dag kom til at staa over for et Paabud og et autoriseret Kontrolsystem. Dette er selvfølgelig ikke den højtærede Indenrigsministers Hensigt, men Sagen forekommer mig at være af saa stor Vigtighed, at den størst mulige Klarhed paa dette Punkt er ønskelig.

I Betragtning af den store Betydning, det uomtvisteligt har, at Smaabørns Pleje og Ernæring foregaar paa rigtig og forsvarlig Maade, vilde man maaske være tilbøjelig til at mene, at selv et saadant Kontrolsystem ikke vilde være nogen Ulykke, men jeg vil gerne stærkt understrege, at det netop vilde være en Ulykke. Dette Lovforslag, der tilsyneladende ikke rummer nogen synderlig Mulighed for Divergens, kan derfor, hvis det ikke udformes tilstrækkelig klart, faa Følger, som min Gruppe under ingen Omstændigheder kan tage Medansvaret for, fordi det rører ved et af de Forhold, der er grundlæggende for hele vort Samfundsliv, man kan godt sige et af de fineste og intimeste Forhold i Livet: Forholdet mellem Mødrene og deres spæde Børn.

Saa længe det fulde Frivillighedsprincip bevares, vil Loven sikkert kun kunne være til Gavn, men administreres Loven saaledes, at der kommer blot det mindste Skær af Myndighed og Kontrol derover, vil den, forekommer det mig, lige saa utvivlsomt blive til Skade. Man vil da svække Ansvarfølelsen hos de mere ligegyldige Mødre, og